

GEMMA PASQUAL I ESCRIVÀ

LA PUTA I LA SANTA

comanegra

Llibre local = Lector compromès

Aquest és un llibre publicat amb el segell **Llibre Local**, que garanteix que el 100% de l'elaboració —des del disseny fins a la impressió— s'ha dut a terme per professionals i empreses catalanes.

Visita llibrelocal.cat per conèixer millor aquesta iniciativa.

Primera edició: setembre del 2024

© Gemma Pasqual i Escrivà

© d'aquesta edició: Editorial Comanegra

Editorial Comanegra
Fàbrica Lehmann
08015 Barcelona
www.comanegra.com

Il·lustració de coberta: Mado Peña
Correcció: Gemma Garrigosa
Maquetació i disseny: Edu Vila
Foto de l'autora: Maria Casas
Impressió: Liberdúplex

ISBN: 978-84-10161-11-5
Dipòsit legal: B 13323-2024

Tots els drets reservats als titulars dels copyright.

A Guillem, eternament Guillem

1

Em faltava l'aire. Sense treure'm la samarreta, amb molta des-tresa, vaig alliberar les grosses mamelles dels sostenidors i em vaig descalçar. Des de la finestra de la cuina oberta de bat a bat mirava fixament el celobert pensant com seria deixar-me caure, per uns instants volar; un cop sec i no sentir res. Descansar. Una glopada d'aire calent barrejada amb olor de peix fregit em va tornar a la realitat. Recolzava les mans al marc i contemplava com el cel negre amenaçava amb una tempesta de tardor, empedrat de núvols que no deixaven veure les estrelles. Trobava a faltar la lluna. Respirant profundament, vaig tornar a les meves llistes: la pila de bugada que tocava el sostre, els plats bruts de la pica, la pols dels mobles, els sostenidors damunt la cadira, i els peus inflats i les mans vermelles del lleixiu.

Quan en Carles va entrar a la cuina, em va fer un salt el cor. Va seure, tamborinava sobre la taula. M'observava com rentava els plats. De cop es va aixecar, va tancar la finestra i va tornar a seure, amb els colzes sobre la taula i la cara entre les mans. Un silenci de mort regnava a la cuina.

—On cony has estat? —em va preguntar de sobte.

Vaig vacil·lar un moment abans de respondre, espantada; em mossegava el llavi inferior i vaig tancar els ulls, perquè sabia el que venia:

—Trebballant. Que no has vist el whatsapp? —Sentia el pànic al moll de l'os.

Sobre els vidres de la finestra va començar a caure una cortina de pluja negra. Vaig tenir la sensació d'estar presenciant l'última escena de la meva vida, una escena borrosa i fugaça. El silenci es va anar fent espès i profund. De sobte va alçar els braços i va colpejar la taula amb els palmells: l'esclat va fer tremolar els plats.

—Putà!

Una mica més i em pixo a sobre. A fora, el cel s'havia enfosquit de sobte. Se sentia el retronys dels trons i el fort tritlleig de la pluja.

En Carles es va aixecar bruscament. Era al meu darrere, en sentia els ulls petits i freds clavats a l'esquena, l'alè carregat i pudent, l'olor d'aquella colònia cara, i la seva respiració lenta i pausada. Em va engrapar els pits amb les dues mans; jo estava rígida, amb tots els músculs tensats al màxim. Seguia amb els ulls tancats en espera del que era inevitable.

—No m'agrada que em menteixis.

Dels pits, les seves mans van passar al coll, i em va girar, pressionant-me amb força la tràquea amb els polzes.

—Mirà'm quan et parlo, hòstia! —I el vaig mirar.

—No t'he mentit —li vaig dir amb un fil de veu. El cor em botava al pit i tenia la boca seca, sabedora que no podia fer res per contenir-lo.

Ell m'estrenyia més i més, a penes podia respirar.

—Putà —em va repetir a cau d'orella.

Vaig obrir la boca, després la vaig tancar sense dir res. No calia. Sentia com si tingués foc a la gola. Em vaig obligar a recuperar l'alè, a concentrar-me i controlar-me. Estava perdent el món de vista quan de sobte, amb un crit desesperat, regirant-me, me'n vaig poder desempallegar.

—Ves-te'n a la merda! Deixa'm en pau!

Enfellaonida, li vaig arrapar la cara.

Un llamp potent va travessar la cuina i va tornar a retrunyir un tro. Vaig fer un pas enrere i vaig ensopegar amb una

bota. Em vaig adonar que anava descalça. Amb dificultat em vaig ajupir per recollir-la, més que res per aparentar serenitat, mentre mirava de cua d'ull la porta de la cuina, la meva única fugida, intentant ficar els peus a les botes. Però tenia els dits com morts, sense força. Calculava si podria arribar a la porta d'entrada abans que m'atrapés, pensava que ho aconseguiria, però si havia rodat la clau al pany, havia begut oli. Ell restava immòbil, observant-me. Com un caçador esguardant la presa.

Finalment, em vaig calçar. Sentia les llàgrimes que em cremaven darrere les parpelles. Vaig sortir disparada cap al corredor i quan la meva mà estava a punt d'arribar al tirador de la porta, el cabró va ser més ràpid i em va atrapar. Em va pegar una hòstia i una altra; em va agafar pels cabells i em va estampar la cara contra la paret. I, de sobte, un cop de puny em va doblegar. Em va clavar una puntada de peu a la cuixa i vaig caure a terra fent un xiscl. Vaig intentar aixecar-me, però abans que pogués fer-ho del tot, un fort cop de puny, brutal, amb tota la seva força, em va fer caure de nou. Ara era ell qui m'aixecava agafant-me pels cabells.

—Veus el que m'obligues a fer! Puta! —em cridava mentre es treia la corretja d'imitació de Gucci.

Les orelles em xiulaven tan fort que gairebé no en sentia els crits. Em pegava per la part de la sivella en una mena de rampeu, una bufera de violència.

—Ets meva, ho saps? Puta ignorant! Ets meva! —em repetia mentre em donava cops i més cops. Jo estava atordida.

Vaig restar quieta, feta un cabdell, amb els braços protegint-me el cap tot esperant més puntades de peu.

—Put de merda —em va cridar—. No vals per a res. Ets una inútil acabada!

No li importava deixar-me marques, sabedor que estava sola a la vida, que no hi havia ningú que es preocupés gens ni mica per mi.

Vaig romandre estirada a terra, quieta, esperant que ell es calmés. Finalment es va aturar i em va deixar al mig del corredor. La sang m'ennuolava la vista i m'entrava a la boca; la seva sentor es barrejava amb el gust salat de les llàgrimes que em regalimaven pel rostre. Amb molt d'esforç, mig a cegues, em vaig arrossegar cap al bany. Estava completament adolorida. Em vaig rentar amb una mica d'aigua, cosa que no em va alleugerir en absolut; al contrari, em semblava vinagre. Al cap d'una estona m'hi veia més bé. Per uns instants els meus ulls van ensopegar amb el mirall, però aquella horrible visió em va fer desviar immediatament la mirada. Prou temps per veure que tenia el llavi superior partit i que sagnava abundantment pel nas. Amb la tovallola vaig tractar de contenir l'hemorràgia. Com vaig poder, vaig reptar fins al llit. Un tro va ressonar amb un estrèpit inusitat.

Ja al llit, el dolor de les costelles no cedia i seguia sagnant pel nas. Tenia la respiració entretallada i accelerada, i panteixava com un gos. No em movia, no estava segura de poder-ho fer; tampoc no tenia ànim per fer-ho. Volia dormir i no despertar-me mai més.

No sé si em vaig adormir o vaig perdre el coneixement; només sé que em van despertar uns passos que s'acostaven i s'aturaven al meu costat. Notava la seva presència en la foscor, i la seva olor de colònia. Sentia que m'observava. Vaig restar immòbil una estona llarga. Em feia mal tot el cos, però especialment el pit. Vaig sentir com tancava la finestra de l'habitació, com es descordava els pantalons i s'abaixava la cremallera. El somier va cedir sota el seu pes. Jo estrenyia els punys. Es va col·locar a sobre meu i va començar a refregar-se; vaig deixar escapar un gemec de dolor. Vaig tancar els ulls, serrant les dents; tremolava com la fulla a l'arbre. Em va engrapar les mamelles, les va estrènyer fort.

—Sento haver-te fet mal. De debò, sento molt haver-te fet mal.

Ara els seus dits gruixuts em buscaven la figa, eixuta i morta, amagada entre les calces. Em demanava perdó i em jurava que controlaria els seus impulsos, però que jo havia fet bondat. Deixava anar alguna llàgrima mentre em penetrava brusquement, el fill de la gran puta; jo plorava mentre em violava. Vaig obrir els ulls i vaig aspirar una glopada d'aire entre les dents abans de mossegar-me el polze doblegat. En uns instants es va buidar a dintre meu. Vaig donar gràcies als déus dels trons perquè aquell titaflluixa patís d'ejaculació precoç. Cada vegada aguantava menys; abans fins i tot tenia temps de fer una de les meves llistes, però ara ni això. Em va doldre més aquell instant que tots els cops que m'havia clavat.

En Carles va enfonsar la cara al coixí mentre jo em quedava mirant el sostre per sobre de la seva espatlla, amb els ulls molt oberts, tremolant, prement els llavis, sentint la calor de la seva agitada respiració a l'espatlla. La seva colònia em feia venir ois. I de cop ell es va apartar i es va estirar al meu costat amb l'avantbraç sobre el front. Vam romandre així una estona, sense mirar-nos. A fora queia una pluja torrencial barrejada amb vent i calamarsa.

Uns instants després, en Carles es va aixecar i va abandonar l'habitació, deixant-me amb la impressió del seu cap al coixí, mentre esperava que remetés aquell dolor insuportable que sentia. Però no ho feia, com tampoc remetien la pluja, ni els llamps ni els trons. La tempesta a dins de casa era més forta que la de fora. Jo només em volia morir, perquè no pagava la pena continuar vivint d'aquella manera. Lentament les llàgrimes em van començar a rodar per les galtes. Sentia un cansament aclaparador, un esgotament que no havia experimentat mai. S'assemblava a la mort, potser estava morta. El cos s'anava esvaint a poc a poc. Primer les mans, després els braços, les cames i, finalment, el cap. Em va envair una relaxació total. Era com si estigués deixant d'existir. Únicament em batejava el cor, encara que jo l'ignorava.